

1. Uvod

Da bismo uopšte pričali o istoriji stečajnog prava smatram da bi prethodno trebali reći nešto uopšte o njemu.

Riječ “stečaj” nastala je iz njemačke riječi “konkurs”¹. “Konkurs” bukvalno u prijevodu znači *kon = s, i kurs = tečaj* kada to spojimo dobijamo *stečaj*². Naime, njemački naziv *konkurs* vuče korijene iz latinske riječi *concursum* što bi mogli prevesti kao trka, trčanje zajedno, sukob. Tačnije potiče iz sintagme *concursum creditorum* što bi bukvalno u prijevodu značilo trka vjerovnika. Možemo reći da to i opisuje položaj i situaciju u kojoj se nalazi dužnik i njegovi povjerioci. Nastao je metež, povjerioci “trče” za dužnikom, a dužnik nastoji pobjeći. Iz svega ovoga mogli bismo zaključiti da stečaj možemo prevesti kao “trka povjerilaca”. Stečajni postupak se veoma često naziva skraćeno samo stečaj.

Što se tiče insolventnosti ona svoj korijen takođe vuče iz latinskog jezika. Sastoji se iz *in* (negacija) i *solvo/solver/solventem* što bismo preveli kao “ispuniti obavezu, izvršiti, učiniti, uzvratiti, osloboditi, otpustiti”.

Postoji još jedna riječ koja se upotrebljava umjesto riječi stečaj, a ima isto značenje. To je bankrot (njem. *Bankrott*, engl. *Bankruptcy*). Porijeklo vuče iz italijanskog jezika *Banca rotta* ili *banca rupta* što bi se moglo prevesti kao trula, oštećena, prevrnuti ili razbijena klupa. Ako bi neki trgovac bio prezadužen, njegovu klupu (tezgu, banak) na pijaci ili vašaru ostali trgovci su mogli izložiti i tako onemogućiti da dalje trguje.³ Ovaj naziv su u svijetu pronijeli Firentinci, koji su bili međunarodni bankari srednjeg vijeka.

Kada kažem uopšte smatram da bi trebali prije svega trebali definisati pojam stečaja, pojam termina „stečaj“ i „insolventnosti“, pojam stečajnog postupka, razlika između njih, predmet stečajnog prava, njegove vrste i načela.

Do stečaja može doći kod privrednih subjekata, bez obzira na njihovu ekonomsku moć i oblik. Naime, do stečaja dolazi kada privredni subjekti imaju poteškoće u izvršavanju svojih obaveza. Te obaveze su obaveze plaćanja i ispunjenja svojih obaveza prema povjeriocima i trećim licima. Povjerioci usljed lošeg poslovanja privrednog subjekta u koje su uložili svoju imovinu zbog nemogućnosti naplate svojih potraživanja mirnim putem pribjegavaju pokretanju stečaja. Pokretanje stečaja uglavnom znači kraj tog privrednog subjekta.

Stečaj možemo gledati kao prirodni tok duže insolventnosti⁴. Na stečaj možemo gledati kao na jedan vid instrumenta tržišta sa kojim se odstranjuju “nezdravi” privredni subjekti. Na taj način se vrši selekcija i omogućava se “zdravim” privrednim

¹ <http://en.wikipedia.org/wiki/Bankruptcy#Etymology>

² Sajter D., Hudeček L., (2009), *Temeljni pojmovi i nazivi stečajnog prava*, *Rasprave instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* 35, str. 313.

³ Milenović D. B., (2006), *Subjekti privrednog prava, treće dopunjeno i izmijenjeno izdanje*, Niš, str. 508.

⁴ Insolventnost – je nesposobnost za plaćanje, situacija u kojoj preduzeće ili druga pravna, odnosno fizička lica nisu u mogućnosti izmiriti dospjele obaveze plaćanja u rokovima njihova dospijanja.

subjektima da opstanu na tržištu, odnosno na privrednoj sceni. Sve ovo je dovelo da se razvije jedna posebna grana prava – Stečajno pravo. Postoji veliki broj definicija stečaja. Jedna od tih definicija kaže da je stečaj stanje proglašeno od strane suda, gdje postoje dvije strane. Na jednoj strani je dužnik koji nije u stanju da izmiri svoje obaveze prema povjeriocima. On ili je obustavio plaćanja prema poveriocima ili mu je imovina nedovoljna da se namire sva potraživanja svih povjerilaca. Na drugoj strani su povjerioci čija su potraživanja ugrožena obustavom plaćanja dužnika ili njegovom prezaduženošću. Iz ovoga možemo izvući šta je to osnovni cilj stečaja, a to je namirenje povjerilaca i ostvarenje njihovih zahtjeva. Drugi cilj možemo reći da je „smrt“, gašenje privrednih subjekata koji nije u stanju da izvršava svoje obaveze. Trebalo bi istaći da stečaj i stečajni postupak ipak ne odgovaraju povjeriocima niti dužniku. Treba se raditi sve da se to izbjegne, jer je stečaj zadnja opcija i za dužnika i za povjerioca. Ukoliko je moguće u stečajnom postupku predlažu se sve mjere da privredni subjekat ostane u životu, da tako kažem. Jedna od tih mjera jeste postupak reorganizacije. Kada ovo kažem ne mislim na dužnike koji su u stanje stečaja došli izvršenjem nekog krivičnog djela.

1.1 Šta je to stečaj, a šta stečajni postupak

Postoji zablude da su stečaj i stečajni postupak jedna te ista stvar. Ali oni to naravno nisu! *Stečaj je stanje jednog subjekta prouzrokovano njegovom nesposobnošću plaćanja, odnosno, nemogućnošću izvršavanja obaveza.*⁵ To je stanje u kojem se nalazi jedan privredni subjekat usljed duže insolventnosti, odnosno nemogućnosti ispunjenja svojih obaveza prema svim povjeriocima.

*Stečajni postupak označava put koji se mora preći do kraja kada se gasi jedan subjekat – stečajni dužnik, odnosno koji će se u jednom momentu prekinuti, kada dolazi do obustavljanja stečajnog postupka i nastavka rada dužnika.*⁶

On je nastavak, posljedica stečaja kao stanja. U stečajnom postupku se odlučuje da li će jedan privredni subjekat nastaviti sa životom ili ne, da li je platežno nesposoban, koliko će trajati taj period platežne nesposobnosti, da li će u budućnosti nastaviti sa radom, kako i na koji način će se namiriti povjerioci.

Instituti prestanka privrednog društva, s obzirom na svoj osnov, su dvojaki: prestanak po osnovu nesposobnosti plaćanja (insolventnost) i prestanak u specifičnim slučajevima i pored postojanja solventnosti.

Prestanak privrednog društva po osnovu insolventnosti ima svoja različita terminološka određenja: prinudna likvidacija, stečaj, bankrot, insolventna likvidacija, sudska likvidacija.

⁵ Čolović V., Jovanović-Zatilla M. , (2007) *Stečajno pravo*, Beograd, str. 11.

⁶ Čolović V., Jovanović-Zatilla M. , (2007) *Stečajno pravo*, Beograd, str. 11.

Prestanak privrednog društva i u slučaju solventnosti naziva se dobrovoljna likvidacija, redovna likvidacija ili samo likvidacija. Uz ovo terminološko šarenilo tu je i česta konverzija likvidacije po osnovu solventnosti u insolventnu likvidaciju, kada ovaj postupak pokaže da ipak nije reč o solventnom društvu. Najzad, po pravilu kad je reč o solventnom društvu likvidaciju sprovode sami vlasnici uz nadzor suda, ali od ovog pravila postoje i izuzeci kad likvidaciju ovog društva ipak sprovodi sud (negde i poverioci uz nadzor suda). S druge strane, likvidaciju insolventnog društva po pravilu sprovodi sud (izuzetno negde i poverioci uz nadzor suda).

Radi izbegavanja svih nesporazuma, otuda, čini se da svrsi ovih instituta najbolje odgovaraju sledeći termini: likvidacija solventnog privrednog društva (ili samo likvidacija) i likvidacija insolventnog društva (ili samo *stečaj*, *odnosno bankrot*). Kako je likvidacija institut vezan za solventno privredno društvo, to je logično da se ona reguliše u zakonima koji uređuju status privrednih društava, od osnivanja do prestanka kao solventnih, dok se stečaj (bankrot) redovno reguliše u posebnom zakonu, uključujući i institute sprečavanja prestanka privrednog društva (reorganizacija).

Najzad, likvidacija može nastati iz odluke samih vlasnika (*dobrovoljna likvidacija*), a u određenim zakonom propisanim slučajevima nju može sprovoditi i sud ili drugi nadležni državni organ (*prinudna likvidacija*).

Možemo reći da su to dva termina jednog te istog instituta. Osnovni cilj stečaja je namirenje povjerilaca. Ali može se desiti da imovina dužnika koja čini stečajnu masu nije dovoljna za namirenje svih povjerilaca u cijelosti, odnosno da uopšte ne budu namireni.

Drugi cilj stečaja bi bio eliminisanje privrednog subjekta tj dužnika iz privrednog života, koji nije u stanju da ispunjava sve svoje obaveze. Već sam prethodno rekao da „gašenje“ privrednog subjekta nije u interesu ni povjerioca niti dužnika. S toga se radi sve što je moguće da dužnik nastavi sa radom. U većini zakonodavstava koja regulišu ovu oblast predviđenja je i mogućnost, da stečajni dužnik nastavi sa radom i izvršavanjem svojih obaveza.

Postoji opcija prinudnog poravnanja. To je zakonom utvrđen postupak koji sprovodi stečajni sudija na prijedlog povjerilaca ili dužnika. Cilj je obustava stečajnog postupka s tim da se povjerioci namire u određenom iznosu i stečajni dužnik spase od propadanja.

O predloženom poravnanju odlučuju povjerioci koji su prijavili potraživanja i ukoliko se pozitivno izjasne povjerioci čija potraživanja prelaze 50% ukupnih potraživanja prijedlog je prihvaćen. Rješenje o prinudnom poravnanju objavljuje se u Službenom glasniku i upisuje se u sudski registar. Zahtjev za stavljanje riješenja van snage može uputiti svaki povjerilac koji je učestvovao u prinudnom poravnanju ako je dužnik u mogućnosti da izmiri potraživanje u većem iznosu od onoga utvrđenim rješenjem.

Druga opcija je postupak reorganizacije dužnika, i u njemu se odlučuje da li će on nastaviti sa poslovanjem ili ne. Reorganizacija pruža mnogo više opcija i za dužnika i za povjerioce. To je alternativa da bi se izbjegle negativne strane stečajnog postupka, a glavna je gašenje privrednog subjekta tj dužnika.

Mnogi smatraju da je stečaj karakterističan za manja i srednja preduzeća i za nerazvijene zemlje. Ali to je greška. I velikim preduzećima se može desiti da dođu do stečajnog postupka, a isto tako najveći broj stečajnih postupaka je karakterističan za zemlje koje su privredno i finansijski najrazvijenije. Razlozi za stečaj su mnogobrojni,

od ekonomske recesije, loše poslovne i kadrovske politike itd. Danas postoji veliki broj namjerno izazvanih stečajna kako bi se ostvarila imovinska korist. Možemo reći da danas postoji stečajna mafija.

Većina stečajnih upravnika odugovlači sa stečajnim postupcima kako bi izvukli što više novca iz posrnutih preduzeća. Za to vrijeme, stečajna masa se polako „topi“ i gubi se bilo kakva nada u oporavak firme pod stečajem. U Republici Srpskoj u 2010. godini se vodio stečajni postupak u 274 preduzeća, dok je stečajnih upravnika daleko manje. Zakonom je precizirano da stečajni upravnik može da vodi stečaj u najviše dva, pojedini stečajni upravnici vode postupak i u više od deset preduzeća (jedan stečajni upravnik u Republici Srpskoj je vodio stečaj u čak 18 preduzeća). Oni svesno odugovlače stečajne postupke, stavljajući u džep po nekoliko hiljada maraka mjesečno, čime nanose štetu i radnicima i povjeriocima.

Goran Stanković koji je u Savezu sindikata Republike Srpske kaže⁷:

„Zakon nalaže da jedan čovek može da vodi stečajni postupak u najviše dva preduzeća, ali se to ne poštuje. Stečajne sudije istim ljudima poveravaju vođenje stečaja u nekoliko preduzeća, čime direktno doprinose njihovoj neefikasnosti. Savez sindikata RS se ne bi bunio da stečajni upravnici vode stečaj u deset preduzeća i da mjesečno u džep stavljaju po pet ili deset hiljada KM, ako bi stečaje vodili kako treba, ali ističe da je to praktično nemoguće, jer onaj ko je imenovan za stečajnog upravnika u pet ili šest preduzeća ne može fizički da stigne da to uradi kako treba.

Pored toga, veliki problemi nastaju zbog sudskih sporova. Naime, ima slučajeva da se u nekom malom preduzeću čija je stečajna masa recimo 100.000 KM, stečaj dovede do kraja, a onda se pokrene neki sudski spor vrijedan četiri ili pet hiljada KM. Zbog tog sudskog spora, to preduzeće se i dalje tretira kao da se u njemu vodi stečajni postupak i iz stečajne mase se redovno isplaćuju stečajni upravnici, iako više ništa ne rade i samo čekaju da se okonča sudski spor. Na taj način se „istopi“ stečajna masa i radnici ili poverioci ostanu kratkih rukava.“

Predsjednik Konfederacije sindikata RS Obrad Belenzada kaže da problemi nastaju u predstečajnom postupku, zbog čega taj postupak treba da se zakonski vrati u nadležnost Vlade RS⁸:

„Umjesto što stečajne sudije imenuju upravnike koji vode cijeli proces, Vlada RS bi trebalo da imenuje pravnika, ekonomistu i inženjera koji bi vodili predstečajni postupak i u roku od tri mjeseca bi trebalo da procjene u kom pravcu treba voditi stečaj. Ovako je problem što se u preduzeće koje bi moglo da se postavi na noge, za stečajne upravnike imenuju ljudi od 70-80 godina koji nisu u stanju da to urade. Pri tome, odgovaraju samo stečajnim sudijama, što je nedopustivo.“

⁷ <http://www.capital.ba/stečajna-mafija-svjesno-pljacka-privredu-srpske/>

⁸ <http://www.capital.ba/stečajna-mafija-svjesno-pljacka-privredu-srpske/>

1.2 Predmet stečajnog prava

Predmet stečajnog prava prije svega čini stečaj i stečajni postupak. A stečaj i stečajni postupak čine dva termina jednog te istog instituta. Jednim najvećim djelom predmet stečajnog prava čine odredbe stečajnog postupka. Ali pored toga moramo tu još istaći i sve one uzroke koji dovode do pokretanja stečaja, kao i posljedice koje iz toga proističu. Predmet stečajnog prava čini takođe i prethodno spomenuta reorganizacija. Ovo bi bila neka šira definicija stečajnog prava. U užu definiciju stečajnog prava spadalo bi namirenje povjerilaca samog stečajnog dužnika. Ali, prije svega ipak se mora istaći stečajni postupak kao predmet stečajnog prava.⁹

1.3 Vrste stečaja

Postoje tri podjele:

1. građanski i trgovački stečaj,
2. opšti i posebni,
3. glavni i sporedni strani postupak kod međunarodnog stečaja, koji još možemo nazvati glavnim i sekundarnim postupkom.¹⁰

Građanski stečaj obuhvata sva lica, i fizička i pravna. Međutim u modernim stečajnim zakonodavstvima sve je više ograničenja koja se odnose na građanski stečaj. Postoji mogućnost da pojedina lica mogu biti izuzeta iz stečajnog postupka koji se protiv njih vodi.

Trgovački stečaj se odnosi samo na lica koja se profesionalno bave svojom djelatnošću. Možemo reći da trgovački stečaj ima ograničen obim. Moramo istaći da je građanski stečaj prije svega prihvaćen u anglosaksonskom i njemačkom sistemu, dok je trgovački prihvaćen u romanskom sistemu. Opšti stečaj nam govori da svako lice mora odgovarati svojom imovinom prema drugim licima, i njihova pravila se primjenjuju u vođenju stečajnih postupaka protiv većine privrednih subjekata. Na drugoj strani se nalaze privredni subjekti koji zahtjevaju primjenu posebnih pravila zbog specifičnosti njihovih djelatnosti. Tu se radi o bankama, osiguravajućim društvima, berzanskim i brokerskim organizacijama itd. Ono što je zanimljivo za Republiku Srpsku jeste da ona nema poseban zakon koji bi se bavio stečajem banaka. Postoji Zakon o bankama koji u članu 107. kaže:

“Postupak stečaja i likvidacije banaka sprovodi se po posebnom zakonu osim u dijelu koji nije regulisan ovim zakonom.”¹¹

⁹ Čolović V., Jovanović-Zatilla M. , (2007) *Stečajno pravo*, Beograd, str. 13.

¹⁰ Čolović V., Jovanović-Zatilla M. , (2007) *Stečajno pravo*, Beograd, str. 14.

¹¹ Zakon o bankama (Službeni glasnik Republike Srpske 44/03), čl. 107.

Međutim, ova odredba je nejasna iz nekoliko razloga. Kao prvo, govori se o posebnom zakonu po kojem će se sprovoditi stečajni i likvidacioni postupak banaka, ali nigdje nije navedeno koji je to zakon. A posebni zakon koji bi se bavio samo stečajem i likvidacijom banaka ne postoji. Drugo, sam Zakon o bankama reguliše privremenu upravu i likvidaciju (član 108.), a u prethodnom članu upućuje na nekakav drugi zakonski akt. Činjenica je da stečaj banaka u Republici Srpskoj nije adekvatno regulisan.

Ali najveći dio stečajnog postupka koji se vodi protiv navedenih subjekata regulisan je pravilima opšteg stečaja. Tu treba istaći i stečaj protiv preduzetnika koji se definiše kao fizičko lice, ali pojedina pravila koja se primjenjuju kod stečaja protiv ovog subjekta dopuštaju da isti definišemo kao posebni postupak.

Kao što sam već napomenuo kada govorimo o glavnom i sekundarnom stečaju, moramo znati da se tu radi o postupcima koji su pokrenuti u različitim zemljama protiv istog dužnika. Glavni stečajni postupak se pokreće na osnovu isključive nadležnosti, odnosno po mjestu sjedišta, središta glavnih interesa ili centra poslovanja stečajnog dužnika. Na drugoj strani, sekundarni stečajni postupak se pokreće po osnovu mjesta poslovne jedinice stečajnog dužnika ili po mjestu gdje se nalazi njegova imovina. Oba ova postupka su dio jedinstvenog stečajnog postupka koji se vode u dvije različite zemlje.

1.4 Insolventno privredno društvo i interes društva

Interes društva (sociološki pojam) – najzad, i samo društvo u sociološkom smislu, ima poseban interes za sudbinu privrednog društva, interes za održanjem i povećanjem zaposlenosti, interes zdrave životne sredine, interes konkurentnosti i prestiža, interes razvoja, interes zadovoljenja potreba potrošača i korisnika usluga iz cilja (dijelatnosti) tog društva. Zbog postojanja ovog interesa postoji potreba za adekvatnim informisanjem javnosti o statusu privrednog društva, što nekad može biti u suprotnosti sa interesom tog društva i/ili njegove uprave za poslovnim tajnama i slično. U smislu afirmacije ovog interesa sve se više promoviše i teorija o socijalno (društveno) odgovornoj kompaniji.

Poseban značaj kod interesa društva u širem smislu ima *podinteres zaposlenih*. Stečajem i prestankom privrednog društva smanjuje se zaposlenost. Naime, savremene kompanije često radi veće integrativnosti zaposlenih u privredno društvo, podstiču i akcionarstvo zaposlenih, tako da zaposleni imaju interes za opstankom insolventnog društva i njegovu reorganizaciju u dvostrukom svojstvu: i kao zaposleni i kao vlasnici (akcionari).

1.5 Sudski izvršni postupak i stečajni postupak

Izvršni i stečajni postupak pokazuju stanovitu funkcionalnu podudarnost – svaki od ovih postupaka ima za cilj prinudno ostvarenje povjeriočevog potraživanja. Izvorno, u rimskom pravu, nema funkcionalne razlike između izvršnog i stečajnog postupka. Imovinsko izvršenje u svojim počecima imalo je karakter generalne egzekucije: povjerilac je preuzimao čitavu imovinu dužnika, ona je bila u cijelini predmet izvršenja. Radi olakšanja teškog položaja dužnika, ali i radi stvaranja uslova za što efikasnije namirenje povjerilaca, taj način sprovođenja izvršenja se polako napušta u korist posebnog izvršenja. Izvršenje se više ne sprovodi na čitavoj imovini, već na njezinim pojedinim individualiziranim dijelovima – *distraction bonorum*.¹² Postojanje oblika generalne egzekucije, pored sistema singularnog izvršenja, dovelo je do razdvajanja i specijalizacije funkcija izvršnog i stečajnog postupka kao metoda prinudnog namirenja povjerioca. Stečaj je izvanredna metoda prinudnog namirenja povjerioca kojoj se pribjegava u pravilu samo protiv dužnika koji ne obavlja svoju (privrednu) djelatnost na društveno prihvatljiv način i/ili čija je imovinska situacija takva da nije moguće sprovesti potpuno i odvojeno namirenje svih njegovih povjerilaca po pravilima izvršnog postupka. Za ostale subjekte, koji su stečajno pasivno legitimisani, izvršni je postupak jedina metoda prinudnog ostvarenja povjeriočevog potraživanja.

Dva su temeljna cilja stečajnog postupka. Prvo, ovaj postupak ima za cilj namirenje svih stečajnih povjerilaca u situaciji kada u pravilu ne postoje uslovi za potpuno i odvojeno namirenje svih tih povjerilaca. S obzirom, da stečajni dužnik u pravilu ne raspolaže sa dovoljno imovine da se namire svih njegovi povjerioci, i da je stečajni postupak posljednja prilika za namirenje svih tih povjerilaca, jer stečajni dužnik poslije zaključenja stečajnog postupka prestaje postojati bilo samo kao privredni subjekat ili i kao pravni. Načelo vremenskog prioriteta u stečajnom postupku bilo bi nepravedno, zato je neophodan jedan drugi kriterijum za namirenje vjerovnika, a to je kriterijum pariteta. Po ovom kriterijumu pravni položaj svih stečajnih povjerilaca treba da bude jednak – *in concursu conditio omnium creditorum par est*. Drugi cilj je, isključenje iz privrednog i pravnog prometa ekonomski nesposobnih subjekata, jer to zahtjeva opšti interes. Izvršni se postupak sprovodi na način da se ne dovede u pitanje nastavljanje privredne aktivnosti ili egzistencija dužnika.

Za pokretanje postupka izvršenja bitno je postojanje kvalifikovane izvršne isprave, kojom se u prethodnom postupku utvrđuje postojanje potraživanja koje se izvršava. Postojanje takve isprave nije pretpostavka za sprovođenje stečajnog postupka, jer je taj postupak instrumentalno osposobljen za utvrđivanje potraživanja povjerilaca. Izvršni postupak može se sprovoditi i na imovini, izuzetno i prema osobi izvršenika, a stečajni postupak samo na imovini. Izvršni postupak provodi se samo na individualno određenim djelovima imovine dužnika i zato ima značajne individualne egzekucije, dok na drugoj strani stečajni postupak se sprovodi na čitavoj imovini dužnika i

¹² Institucija slična *Bonorum venditio* (prodaja imovine insolventnog dužnika). To je bila prodaja po pojedinim stavkama, vjerovatno bez prethodnog *missio in bona*. Nije podrazumijevala sramotu – infamiju. Prvobitno se primjenjivala kao izuzetak u slučaju insolventnosti senatora, štićenika ili ludaka.

predstavlja oblik generalne egzekucije. Izvršenjem u stečaju biva u pravilu obuhvaćena cijelokupna imovina dužnika. Zato u stečajnom postupku kao sistemu generalne egzekucije kojim se zadire i u status dužnika, prestaju vrijediti osnovne garancije koje dužniku pruža načelo zaštite dužnika u izvršnom postupku.

Izvršni postupak sprovodi se radi ostvarenja dospjelih zahtjeva, dok u stečajnom postupku mogu se ostvarivati i nedospjeli zahtjevi, jer se otvaranjem stečajnog postupka svi nedospjeli zahtjevi pretvaraju u dospjele.

Razlika u pogledu sredstava izvršenja je u tome što se izvršni postupak može sprovoditi sredstvima pogodnim za ostvarenje i osiguranje novčanih i nenovčanih potraživanja, a stečajni postupak sprovodi samo sredstvima koja služe za ostvarenje novčanih potraživanja. U stečajnom postupku sva nenovčana potraživanja se pretvaraju u novčana. Radi ostvarenja potraživanja pojedinih povjerilaca sprovode se uvijek posebni izvršni postupci. Ako se na određenom predmetu izvršenja, izvršenje sprovodi u korist više povjerilaca, tada se u pravilu radi o više izvršnih postupaka formalno spojeni u jedan. Dok kod stečajnog postupka uvijek se sve sprovodi zajednički za sve stečajne povjerioce koji su prijavili svoja potraživanja. Za sve njih je moguć samo jedan postupak.

Izvršni i stečajni postupak se međusobno razlikuju i u pogledu osoba koje su pasivno legitimisane u tim postupcima. Izvršni se postupak može sprovoditi protiv svih subjekata, fizičkih i pravnih osoba, dok se stečajni postupak može sprovoditi samo nad organizacijom udruženog rada koja obavlja privrednu djelatnost i nad imovinom imaoaca radnje.

Stečajni postupak, kao izvanredna metoda prinudnog namirenja potraživanja povjerioca, u toku kojeg izvršenjem po pravilu bude zahvaćena sva imovina dužnika, redovno isključuje mogućnost istovremenog i paralelnog sprovođenja izvršnog postupka na djelovima te imovine. Izvršni postupci koji su bili u vrijeme otvaranja stečajnog postupka se prekidaju. Rijetko, stečajno vijeće može dopustiti nastavak prekinutog izvršnog postupka, samo radi ostvarenja razlučnih prava koja nisu stečena izvršenjem za posljednjih 60 dana prije otvaranja stečajnog postupka.¹³

¹³ Triva S., Belajec V., Dika M. , (1980), *Sudsko izvršno pravo, opći dio*, Izdavačka kuća, Zagreb, Masarykova 1, "Informator", str. 24.